

РЕШЕНИЕ

№ 1659

гр. София, 16.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 16.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **11790** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във вр. с чл. 145 -178 от Административно- процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на М. Б. И., ЕГН: [ЕГН], от [населено място] срещу Решение № Ц 1040-21-377 от 04.11.2020 г. на директора на ТП на НОИ-С. град, с което е потвърдено разпореждане № 212-00-16479-3 от 28.09.2020 г. на длъжностно лице по чл. 54ж, ал.1 от КСО .

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт и потвърденото с него разпореждане, като счита, че същите са постановени в разрез с материалноправните разпоредби, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, несъответствие с целта на закона, липса на компетентност и неспазване на законоустановената форма. Счита, че липсват основания за отказ за отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО. Неправилно от страна на административният орган била приложена разпоредбата н чл. 140, ал. 4 от ТЗ и моментът от който е прекратена дейността свързана с осигуряването в Е. било от съществено значение. Моли съда да бъде отменен обжалвания акт като незаконосъобразен.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, чрез процесуалния му представител адв. К., заявява, че поддържа жалбата по наведени в нея доводи за незаконосъобразност на оспорения акт. Претендира разноси по делото, съобразно представен списък на разноските.

Ответникът - Директор на ТП на НОИ – С. – град, чрез процесуалния си

представител юрк. Б. оспорва жалбата по съображения подробно изложени в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, не изразяват становище по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70 състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление от 12.06.2020 г. М. И. е сезирала административния орган с молба за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО. Приложила е заповед № 9/05.05.2020 г. издадена от „ЛІСИ Л. С. АРХИТЕКТИ И ИНЖЕНЕРИ" О., ЕИК 13 145 П 16 за прекратено трудово правоотношение, на основание чл. 328. ал. I, т. 2 от КТ, считано от 09.06.2020 г.

В хода на образуваното административно производство длъжностното лице по чл. 54ж, ал.1 от КСО констатирало, че съгласно данните в ТР и в Регистъра на осигурените лица /РОЛ/ на 23.10.2015 г. М. И. е вписана като едноличен собственик и управител на [фирма], ЕИК:[ЕИК]. От осигурителя била подадена информация по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за периода от 01.11.2015 г. до 04.05.2016 г. вкл., с вид на осигуряване 10 - за управителите и прокуристите на търговски дружества, на еднолични търговци, на техните клонове и на клоновете на чуждестранни юридически лица, членовете на съвети на директорите, на управителни и надзорни съвети и контролорите на търговски дружества, синдиците и ликвидаторите, както и лицата, работещи по договори за управление на неперсонифицирани дружества, и лицата, на които е възложено управлението и/или контролът на държавни и общински предприятия по глава девета от Търговския закон, техни поделения или на други юридически лица, създадени със закон и за периода от 05.05.2016 г. до 28.02.2019 г., вкл., с вид на осигуряване 12 - за самоосигуряващите се лица.

С оглед на тези констатации длъжностното лице е постановило разпореждане № 212-00-16479-3 от 28.09.2020 г. г., с което на основание чл. 54ж, ал.1 от КСО във вр. с чл. 54а, ал. 1, т. 3 от КСО на М. И. е отказано отпускане на ПОБ, с мотиви, че към дата подаване на заявлението за отпускане на парично обезщетение за безработица, последната е вписана в ТР като управител на [фирма], като заличаване в ТР, като управител не било извършено.

Разпореждането е обжалвано по реда на чл.117 от КСО с жалба с вх. № Ц -1012-21-955 от 13.10.2020 г., по която е постановено обжалваното в настоящото производство Решение № Ц-1040-21-377 от 04.11.2020 г.

По делото освен представените с административната преписка писмени доказателства, като такива са приети и представените от страна на жалбоподателката в провело се на 16.02.2021 г. съдебно заседание.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд- София-град направи следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в срока, от лице с правен интерес от оспорване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно нейната основателност.

По същество на спора:

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от

получаването им. Оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са издадени от компетентни органи, в изискуемата от закона писмена форма, като са изложени фактическите и правни основания за издаването им. Не са допуснати нарушения в производството по издаването им и съдът не открива основания за нищожност на актовете, предмет на съдебен контрол.

По отношение на материалната законосъобразност на атакувания административен акт:

За да потвърди издаденото разпореждане директорът на ТП на НОИ [населено място] е възприел доводите на длъжностното лице и е приел за безспорно, че жалбоподателят не отговаря на изискванията предвидени в чл. 54а, ал.1 от КСО и по-точно да не упражнява трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл.114а, ал. 1 от КТ.

Липсва спор по фактите по делото, а и това се установява и от събраните по делото доказателства, че на 12.06.2020 г. М.И. е подала заявление за отпускане на ПОб, съгласно чл. 54а от КСО, като в подаденото заявление е декларирала прекратено осигуряване, считано от 09.06.2020 г., съгласно представена заповед за прекратяване на трудовото правоотношение № 9 от 05.05.2020 г., с осигурител [фирма]. Установено е също така, че М.И. е вписана като едноличен собственик на капитала и управител на [фирма] и към дата на депозиране на заявлението за отпускане на ПОб не е била заличена в ТР като управител на дружеството.

В настоящия случай спорен по делото е въпросът упражнявал ли е жалбоподателят трудова дейност за която подлежи на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл.114а, ал.1 от КТ.

Съгласно чл. 54а, ал. 1 от КСО, право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най – малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: 1. имат регистрация като безработни в Агенцията по безопасността; 2. не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст или пенсия за ранно пенсиониране в Република България, или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; 3. не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по чл. 4.

Според чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО управителите на търговски дружества подлежат на задължително осигуряване, а съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

Тълкуването на цитираните разпоредби във връзка една с друга сочи, че възникването на задължението за осигуряване на лицата по чл. 4 от КСО е обвързано с упражняването на трудова дейност, тоест качеството на управител на търговско дружество на едно лице не е самостоятелно основание за осигуряването му по чл. 4, ал. 1, т. 7 КСО и именно упражняването на трудова дейност е предпоставка за задължително социално осигуряване, в какъвто смисъл са и дадените разяснения изх. № 94-Е-87 от 17.05.2012г.(л.44) на НАП. По аргумент за противното, с прекратяването на трудовата дейност се преустановява и задължителното осигуряване.

Съгласно чл. 4, ал. 3, т. 2 КСО, лицата, упражняващи трудова дейност като еднолични търговци, собственици или съдружници в търговски дружества и физическите лица - членове на непersonифицирани дружества подлежат на задължително осигуряване за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица по този кодекс. Задължението за осигуряване на самоосигуряващите се лица, в т.ч. собствениците на Е., възниква от деня на започване или възобновяване на трудовата дейност и продължава до нейното прекъсване или прекратяване (чл. 1, ал. 1 от Наредбата за обществено осигуряване на самоосигуряващите се лица, българските граждани на работа в чужбина и морските лица - НООСЛБГРЧМЛ). При започване, прекъсване, възобновяване или прекратяване на всяка трудова дейност, за която е регистрирано самоосигуряващото се лице подава декларация по утвърден образец от Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП) до компетентната териториална дирекция на НАП, подписана от самоосигуряващото се лице, в 7-дневен срок от настъпване на обстоятелството (чл. 1, ал. 2, изм. - ДВ, бр. 16 от 2012 г., в сила от 01.01.2012 г., от НООСЛБГРЧМЛ).

Такава декларация, видно от доказателствата по делото, жалбоподателя е подал /лист. 16 и л. 17 от делото/ и същата е с вх. № 22000193300186 от 01.03.2019 г., като в нея е посочено, че жалбоподателя прекъсва дейността от 01.03.2019 г. Независимо от така подадената декларация, съдът намира за правилен и законосъобразен изводът на административния орган, че е налице прекъсване на осигуряването по смисъла на чл. 10, ал. 2 от КСО, но не е прекратяване на правоотношението с търговското дружество. Осигуряването се прекъсва през периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж, независимо че дейността по чл. 4 или чл. 4а ал.1 от КСО не е прекратена. Прекъсване на осигуряването не поражда права по чл.54а ал.1 от КСО, тъй като в разпоредбата изрично е предвидена като предпоставка за възникване на право на парично обезщетение за безработица прекратяване на осигуряването.

Видно от представените и приети по делото доказателства, жалбоподателя е бил вписан като едноличен собственик на капитала и управител на търговско дружество към момента на подаване на заявлението за изплащане на парично обезщетение за безработица – 12.06.2020 г. С оглед на този факт, съдът приема, че към този момент жалбоподателят е упражнявал трудова дейност, за която е подлежал на задължително осигуряване по КСО, и по отношение на него не са били налице законоустановените предпоставки за изплащане на парично обезщетение за безработица.

По делото липсват доказателства към момента на издаване на процесните административни актове М.И. да е заличена като управител в търговския регистър, а тя няма и подобни твърдения. Управителите на търговски дружества по чл. 4, ал. 1, т. 7 КСО са от кръга на задължително осигурените лица.

Наред с това към момента на подаване на заявление за получаване на ПОБ, липсва и подадена декларация по чл. 38, ал. 9, т. 2 от Закона за счетоводството, че дружеството не осъществява дейност през отчетните периоди. Твърдение наведено в жалбата, че търговското дружество е осъществявало дейност само за част от календарната 2019 г., не е подкрепено с доказателства и не е достатъчно обстоятелство, да обоснове наличието на предпоставката, че жалбоподателят не е упражнявал трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване. Липсата на дейност на търговеца следва да бъде заявена надлежно по законоустановения ред от управителя съгласно разпоредбите на чл.38 ал.9 т.2 от Закона за счетоводството и съобразно разпоредбата

на чл.1 ал.2/ изм. - ДВ, бр. 16 от 2012 г., в сила от 01.01.2012/ от НООСЛБГРЧМЛ.

Следва да се посочи, че такава декларация е депозирана от страна на жалбоподателката едва на 05.02.2021 г., след дата на издаване на оспорените в настоящото производство актове.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е законосъобразно, като издадено от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила в съответствие с материалния закон и с неговата цел /КСО.

По разноските по производството:

По делото е направено искане от процесуалния представител на ответника за присъждане на съдебно-деловодни разноски. Съдът като взе предвид разпоредбата на чл. 143, ал. 1 от АПК и изхода на спора пред настоящата инстанция намира, че на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ, следва да се присъдят в полза на ответника извършените разходи за водене на процеса в размер на 100 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Б. И., ЕГН: [ЕГН], от [населено място] срещу Решение № Ц-1040-21-377 от 04.11.2020 г. на директора на ТП на НОИ-С. град, с което е потвърдено разпореждане № 212-00-16479-3 от 28.09.2020 г. на длъжностно лице по чл. 54ж, ал.1 от КСО във вр. с чл. 54а, ал. 1, т. 3 от КСО, като правилно и законосъобразно.

ОСЪЖДА М. Б. И., ЕГН: 5810056999 да заплати на Националния осигурителен институт сумата от 100 /сто/ лева разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл. 119 от КСО

СЪДИЯ: